

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Hirdetők és nyilatkozók felvételnek Árszabály szerint... Budapest IV. hímző-utca és kalap-utca sarkán 1. sz.

Szerkesztő- és kiadó-hivatal: Budapest IV. hímző-utca és kalap-utca sarkán 1. sz. Csak lényeges levelek fogadjatnak...

A választások küszöbén.

Még néhány nap: a nemzet oda fog állani a választó urnához s határozni fog sorsa felett. Ki fogja mondani a nagy szót, százezer választók ajaka által, hogy legyen-e minden úgy mint eddig volt...

Ausztria érdeke követeli, botorul pazaroljuk a millióit saját magunktól pedig kénytelenek vagyunk megvonni a mindennapi kenyeret. Még a külfölddel is úgy kötjük szerződéseinket, hogy mi csináljuk az engedményeket, Ausztria seprí be a jutalmat...

szobatudakosságot, mely a német szellemmel megfelel, de tekinteten kívül hagyják az élet praktikus szükségéi felé hajló magyar szellem követelményeit. Elhalmozottak a fiatalok oly tanulnivalóval, a mire semmi szüksége, de igen keveset tanítanak neki olyast, a minek hasznát vehetné az életben.

Csak általa vagyunk képesek mindekelőtt helyre állítani háztartásunkban az egyensúlyt. Nem új adók behozatala, nem is a már szertelenül felelősséget régi emelése, hanem a kiadások apasztása...

a jelszó, mely abból áll, hogy a szénátust meg kell fenytetni, a kamrát azonban haza kell küldeni, a választásokat a lehető legrövidebb határidőre egybe kell hívni...

De ma már nem remények, hanem tények szerint ítéltük meg a helyzetet. Ezek a tények határozottan nyelven szólnak. Elmondják, miként indult hanyatlásnak minden. A szabadság, a kereskedelem, az ipar, a kultúra, az erkölcs és a közszabadság...

A rendszer tönkretette az országot anyagilag s megingatta állami hitelünket, nemzeti fejlődésünket, kulturális viszonyainkat, sőt magát a közérlelését is. Mindezt természetesen következetességgel. Az új viszonyok nem voltak a magyar nemzeti szellem folyamatai, nem is voltak azzal megegyeztetettek...

Most pedig erről van szó! A nemzet előtt egy nagy tény van, az ország mindenképp derouált állapota, evel a tényrel le kell számolnia. E tény azt hirdeti, hogy itt jó állapotokat semmi kormány sem volt képes előidézni...

Azért szívelek meg ezeket a választókat, kiknek az alkotmány kezükbe adta a jogot, hogy a magyar haza sorsa felett ítélkedhessenek. Jussom ezekbe a sokat hányatott ország állapotai között...

Éz tehát a mai helyzet, melyért talán Gambettát is, de mindenesetre legnagyobb részben szenvedhetlen, praepotens és mellett tulbuzóságában egyetlen környezetét illeti a felelősség. Ez fonyes tehetségű, nagynevű és tekintélyes államférfi uralmát egy bizonyos határig el lehet tőrti...

AZ „EGYETÉRTÉS” TÁRSZÁJA. NUMA ROUMESTAN. REGÉNY. Irt: ALPHONSE DAUDET. Fordította: FÁI J. BÉLA. TIZENEGYEDIK FEJEZET. F ü r d ő n. (Folytatás.) Ebből áll az egész gyógy mód, no meg abból a forrás ásványos vizből, a melyet reggel és este a forrásnál megiszom...

Mindenki azt mondja: „Olyan gyermek még! De én azt hiszem, hogy ez a csimán gyermekkedés épen úgy beletartozik a szerepébe, mint nagy-csokru szoknyái, hátrafont hajfirtjei. És olyan különös modora van, mikor megcsókolja azt a vastag bordaúr asszonyt, mikor a nyakába csimpeszkedik, s ringattatja, becsézteti magát mindenki előtt! Hiszen tudod, milyen hüszög természetű vagyok, de igazán, szinte röstellem megcsókolni a mamát.

A mama ékesen kifejezte. Egyszerre csak megnyílik az ajtó s belép a hercegné, azzal az ő fennhéjázó arzával, félig alátlan, előkelő viseletben, esikpe felöltözve burkolozva, mely alig földi el valának jelszó és sokat jelentő összeszorulását. A gyermek és a férje utána jöttek.

ember és egy leány, árva, igen gazdagok, mint mondják, s a halál révén vannak — kivált a leány, azzal a viz alól kitesző sápadt arczszínnel, a mely a lyonsi nőké szokott lenni; vassárgyapokendőbe burkolózik, egyetlen ékszer egyetlen szalagoska nélkül, híján minden kacérságnak. A szegénység érzik meg ezen a gazdag leányon, el van veszte, tudja is ezt, kőtségessé és elhagyja magát. De a fiatal ember gőryűdöt alakjában mely szűk, divatos kabátba van szorítva, roppant élni akarás, hihetetlen kitartás nyilatkozik a betegséggel szemben.

táj. De a mit le nem írhatok, az a borzasztó zsirovaj, a kövek közül előtört zuhatag, a gőzfűrészalapácsa, a melyet hájt, s a keskeny szakadékokban, a folyvást zsufoit egyetlen uton a közszenes taligák, a vonató barmok, a kirándulók, a kijövő vagy hazatérő vízivők csapata; el is feledtem a nyomorult házak elején feltűnő férfi- vagy női kreteinek, irtózatos vajújokkal, hülye arczokkal nyitott, dunnyogó szájkával. A hülyeség a táj saját terméke. Egy tetizik, mintha a természet nagyon erős volna itt az emberhez képest, hogy a vasérc, rez és kén összeszerítje, elnyomorítja, elfojtja, hogy a jéghegyből szakadó víz megdermeszt, mint szokat a szegény fák, a melyek csemevesszél nőnek ki két sziklából közül. Ez is egyike azoknak a kellelemetlen első benyomásoknak, a melyeknek szomorú és visszariadó volta azonban pár nap múlva elenyésszik.

